

Томас Йоник

ЛЮБОВНА ИСТОРИЯ

Издателство ***Black Flamingo Publishing*** е носител
на националната награда **Христо Г. Данов** за принос
в националната книжовна култура
в категория *Изкуство на книгата* (2013).

*Всички права запазени. Препечатването
и възпроизвеждането на части от книгата става
само с писмено разрешение на издателите.*

Томас Йоник

ЛЮБОВНА ИСТОРИЯ

София • 2017
Black Flamingo Publishing

Издаването на това произведение беше подкрепено от ТРАДУКИ, литературна мрежа, в която са включени Федералното министерство по въпросите на Европа, интеграцията и външните работи на Република Австрия, Министерството на външните работи на Федерална република Германия, Швейцарската културна фондация „Про Хелвеция“, КултурКонтакт Австрия (по възложение на Федералното канцлерство на Република Австрия), Гьоте-институт, Словенската агенция за книгата ЈАК, Министерството на културата на Република Хърватия, ресор „Култура“ в правителството на Княжество Лихтенщайн, Фондацията на Лихтенщайн за култура, Министерството на културата на Република Албания, Министерството на културата и информацията на Република Сърбия, Министерството на културата на Република Румъния, Министерството на културата на Черна гора, Лайпцигският панаир на книгата и фондация „С. Фишер“.

traduki

LIEBESGESCHICHTE BY THOMAS JONIGK

© Literaturverlag Droschl Graz – Wien 2016
© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

© Екатерина Джумева, *превод*
© Мила Янева, *художествено оформление*

© Black Flamingo Publishing, 2017

ISBN 978-619-7362-16-9

Част първа:

Съставена/протоколирана от: Александър Вертхаймер

Страници: 38 (стр. 6–43)

Откъси: 3

Водеща/асоциативна мисъл:

„Ще напиша тази книга, която още не съществува, за тебе. Ако наистина го искаш. Но ти трябва да го пожелаеш истински, да го поискаш от мен, и аз никога няма да изисквам от теб да я прочетеш.

Иван казва: Да се надяваме, че това ще бъде книга с добър край.

Да се надяваме.“

Източник: Ингеборг Бахман (в последствие: И.Б.):
„Малина“.

1.

С ега, през нощта, Мария е бледа, почти невидима. Съзерцавам я, заплънен/смаян при вида на толкова много красота. Нищо, нито една грапавина, нито една бенка не убягва от погледа ми. Дългите ѝ жълторуси коси напомнят слънчеви лъчи – такива, каквито децата ги рисуват. Около очите и крайчетата на устата ѝ се долавят леки наченки на бръчки, а по носа, раменете, ръцете и горната част на гръдната кост има цели полета от ситни лунички. По все още леко синкавите, тесни устни има херпес симплекс лабиалис с две сълзящи и едно зараснало мехурче в областта на купидоновия хълм. Венците ѝ са розови и здрави, а заострените в края си, кучешки зъби изглеждат опасни.

Изследвам Мария, изучавам я наизуст, искам да я фотографирам и изваям на камък. Искам да я прочета като упътване за употреба или стихотворение, но строфите не излизат от устата ми. Става ми ясно колко малко знам за нея, съответно – колко много крие тя за себе си. Заг затворените ѝ клепачи има тайна, безсмислено разстояние от нея до мен, което пробужда копнеж към далечни пътувания.

Тайланд.

Индонезия.

Индия.

Там лежи тя: слаба/измършавяла, неподвижна под белия чаршаф, който госпожа Анварт (по всяка вероятност) е извадила от гардероба на болнична стая 2 и внезапно се сещам за Анулхап и Сутхеера. Мисля си за Сита и за всич-

ки останали, чиито имена съм забравил или никога не съм узнал; мисля си за изложените мъртви, съотв. разрязани тела с бликащи органи в залите за аутопсия и складовете, такива каквито средностатистическият гражданин ги е виждал поне в американските болнични сериали (или филмите на ужасите). И тогава внезапно се появяват тези картини, версия на бъдещето, което странно/нелогично се случва точно сега. Разлиствам тънка книга с пожълтели, обкантени в черно страници, които на пръв поглед ми приличат на некролози. Шрифтът е старомоден, съдържанието (дори за дипломиран лекар с афинитет към литературата, какъвто съм аз) съвършено неразбираемо; като изключим това, съм силно объркан, че гумата „Мария“ не се появява на нито една страница. За моето име да не говорим. И това, при положение че тази книга очевидно е нещо като издание за нашата житейска история.

Картините потъват в мъгла.

Не мога да си спомня, че (а още повече – кога) съм се навел над Мария, но очевидно съм го направил, ръцете ми са се спуснали в дясно и ляво от нея и са попречили на моето (за съжаление със сериозно наднормено тегло) тяло да се стовари отгоре ѝ. Забавям скоростта, движа се на забавен каданс, дясното ми ухо почти докосва торакса ѝ. Вслушвам се в нея. Гръдният ѝ кош се повдига и снишава, пулсирането на сърцето е слабо, но на равни интервали и доказва, ЧЕ ПРИСЪСТВИЕТО НА МАРИЯ НЕ Е ВНУШЕНИЕ.

Сещам се за гумата „възможност“.

ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТ.

НАТАТЪК.

Върхът на носа ми е облян в пот. Той бавно се плъзва по лицето на Мария, след това по брадичката, врата и гръдната кост. Не виждам, не чувам, не подушвам нищо, целият съм осезание. Кожата ѝ е мека, и като изключим покритите със струпеи, грубовати места точно под из-

пъкналия ларинкс, мъхеста като на узряла на слънце кайсия/киви. Тази кожа е покана и обещание, тя обвинява Мария и нейното тяло като фолио или подаръчна хартия, която бих разкъсал на мига, ако не беше страхът. Страхът или разбирането, че тялото ѝ никога няма да ми принадлежи, зейва за няколко секунди като пропаст между нас, КАТО НЕВЪЗМОЖНА ЗА ПРЕОДОЛЯВАНЕ ГРАНИЦА, но тогава ми става ясно, че разстоянието от нея до мен е съвсем малко, в крайна сметка епидермисът е с дебелина максимум 0,03–0,05 мм. (Забележка: провери/удостовери!) и не издържа дори на леки разрези/убождания. Нещо в тази представа ми се струва забавно, но потискам смеха си, защото много хора считат, че звучи като кучешки лай, а не зная дали Мария харесва кучета. Или се страхува от тях като някои от по-старите ми пациентки или медицинската сестра от приемните ми часове – госпожа Анварт, за които мина пинчерът или мина пуделът представляват върха на всичко животинско. И затова тези дами често ме възприемат като малко домашно кученце, безпомощно/преяло/лакомо и изцяло разчитащо на техните грижи. Като личен лекар на тези пациентки се чувствам дължен да приема така отредената ми роля, но го приемам като тотално отхвърляне на себе си като мъж, като любовен обект/приказен принц на старите момичета.

Или на самотните/изоставени екземпляри като моята съседка (Барбара Умлауф).

Тя беше казала, че имам хубави очи.

Като Мария.

Бузата ми е на нейната кожа.

Близостта не може да бъде по-голяма.

Вдишвам.

Аз съм обоняние. Потта ѝ ми напомня топло мляко (сравнено с Катарина), мляко с мед, в областта на мишниците – с лек аромат на дървесина. По вътрешната страна на бедрата и долната част на корема се носи остър

мирис на антибактериален течен сапун, който използвах преди по-малко от четвърт час, за да отмия, съответно да попия кръвта по тялото ѝ. При по-силен натиск съществува опасност да бъде наранена, при едно неовладяно движение, ритник, тласък или удар (или нещо подобно) – да се нанесат непоправими вреди. Но като професионалист (с над 20-годишна професионална практика) веднага забелязах, че нейната кожа е от стъкло, от ефирно покрит със синкави вени порцелан, че е изискана ценност, безценен колекционерски експонат. Не мога да повярвам, че е в моите ръце.

Мария.

Мария Мелник.

„Малка моя“ я наричаше ЗВЯРЪТ. ЗВЯРЪТ, който носи цивилното име Антон Лаутербах. Този противен субект говореше, без да си поеме дъх: непохватно, хистерично и със съмнителна граматика. Не Мария, а погледите, жестовете – не ни беше нужно нищо повече. И малкото, което тя каза, го знам наизуст: „Не“, „Господин доктор“, и най-вече „Моля“, отново и отново гумата „Моля“, с разтеглено „о“ и меко „я“ накрая, което веднага ме наведе на мисълта, че е славянка по произход. В подкрепа на тази (вероятно за мнозина биологически недостоверна) теза говорят както характерните ѝ скули, така и силно разгалечените ѝ очи, които са типични за Русия/Беларус/Украйна. Фамилията ѝ узнах едва по-късно.

Питам се, как ли се казва нейният баща. Дали прилича на майка си. Как живее. И още по-важно: как е живяла.

ПРЕДИ ПЕРИОДА СЪС ЗВЯРА.

ПРЕДИ ВРЕМЕТО НА АНТОН ЛАУТЕРБАХ.

ЗВЯРЪТ вероятно е в началото или средата на трийсетте, толкова обикновен, колкото и опасен. Неговата вежливост, лукавата галантност и противното раболепие: всичко е заучено, всичко е тактика, в крайна сметка беше наясно, че можеше да го изхвърля заедно с

Мария и да се обадя на властите. Госпожа Анварт (с право) очакваше нещо подобно от мен. Направо загуби ума и гума, като я подканих да си облече отвратителното палто от твид и учтиво, но решително я отпратих към Вкъщи. Както споменах: и тя е една от тези необвързани жени във втората/самотна половина от живота си, които смесват служебното време с личното пространство. Учтивост със симпатия.

НЕ И АЗ.

ТОВА Е ЕДНА ЛЮБОВНА ИСТОРИЯ.

Мария спи и спи, и спи. Прекалено силно искам да разбера какво се крие вътре в нея, в дълбините под клепачите ѝ. И отново този страх, че може да е избягала, да се е измъкнала от рибарската кука като рибата от половиците. Успокоявам се едва когато поставям главата си на нейната гръд.

Дишането на Мария.

Дванадесет и половина кубически метра въздух на ден. ТАМ.

01:00 ч. през нощта. Два нитразепама АЛ 10: прекалено много за Мария? Тя тежи може би четиридесет, най-много четиридесет и два килограма, ако има и толкова. Постепенно започвам да се притеснявам, защото въобще не се движи, при все че тъкмо я преглеждах в прогължение на 15 минути. Професионален преглед, чрез който достигнах до изключително тревожното заключение:

- Силно изразен спазъм на сфинктера, повтарящи се, бледочервени кръвоизливи в аналната област, ясно забележими охлузвания по кожата и лигавицата на ануса (=анална фисура).

- Рани от ухапване, хематоми, синини по вагиналната област и вътрешната част на бедрата.

- Изключително силно разширяване на вагината (което не е предизвикано от спонтанен аборт).

- Кръвонасядания под ноктите на 4 от пръстите

на краката, по левия пищял и в областта на лявото коляно. Някои са свързани с разкъсните и причинените от прищипване рани, разположени предимно над коляното.

Те се раздвижи! (01:44 ч.)

Тялото на Мария разказва за насилие и заплахата за живота ѝ. Географска карта на посегателство и злоупотреба. Тя съвсем очевидно е силна. По-силна от предвиденото. В противен случай нямаше да преживее своята история (сравни за целта: Сита).

Терорът да не бъдеш обичан.

Вие високоуважаеми господа съдии, прокурори, съветници и изнасилвачи, вие т.нар. властелини на жените и псевдоморалисти: гните на закулисите ви интриги и самомнителните ви неопетнени имена са преброени. Стягайте се, защото си нямате ни най-малка представа с кого си имате работа. Аз със сигурност няма да отстъпя, докато не ми дадете личен отчет.

ИСКАМ ИСТИНАТА.

Имам правото да разбера кой ѝ е причинил всичко това.

ИСКАМ ДА ЗНАМ КОЙ Е АНТОН ЛАУТЕРБАХ.

Мария го нарича „Тони“.

02:06 ч. Мария стене. Премията се от една страна на друга. Интензивно неравномерно дишане. После отново стенание.

Не.

Не са стенания.

Звуците приличат на виковете, за които няма сили.

Мария плаче в съня си.

Кой ѝ причини всичко това?

Според наказателния кодекс телесна повреда нанася този, който е малтретирал физически друга личност или е навредил на здравето ѝ. Дори не е нужно да разлиствам параграфа, знам го наизуст, мога да го изрецитирам последователно и наобратно по всяко време на генонощи-

ето. И тъй като данните за телесна повреда в случая на Мария (Мелник) и Антон Лаутербах са налице С ПОВЕЧЕ ОТ 100-ПРОЦЕНТОВА СИГУРНОСТ (виж точките от 1 до 4 на предприетия и точно протоколиран преди около два часа от мен цялостен преглед), ще подам жалба срещу Антон Лаутербах – този еволюционно резистентен прототип на неандерталец, тази брутална/мизогенна свиня.

За телесна повреда.

И съмнение за сексуално насилие.

Алея Ландсхутер, 32 (отдел Криминална полиция 2).

Дежурният служител е млад, има лоша стойка и би могъл да ми бъде син. След като му съобщавам защо съм тук, той намества рутинно клавиатурата на компютъра с лявата си ръка (без да движи останалата част от тялото си), като ме наблюдава със смесица от скептицизъм и тренирано съчувствие.

ИЛИ СИ ВЪОБРАЗЯВАМ?

Моят хладен/осъдителен/нагменен поглед за съжаление не успява да дисциплинира, съответно да подтикне към по-стегната стойка младия служител, а отключва един нескончаем доклад на средношколско ниво, изнесен на един гъх с кауфена интонация, който (въпреки неколкократно ми опити) не мога да прекъсна. Потискам импулса да наложя авторитета си, изисквайки напр. неговия началник или преднамерено да го смъря. Вместо това кръстосвам ръце пред гърдите си, поемам дълбоко гъх, блуждая с поглед из нощното полицейско управление и стоически понасям съмнителните психологически баналности и стандартни статистики (които КАТО ЛЕКАР естествено са ми известни) на тема физическо насилие с извършители предимно от мъжки пол спрямо деца и младежи, предимно от женски пол и млади жени.

МАРИЯ КАЗВА, ЧЕ Е ПЪЛНОЛЕТНА.

Вслушвам се едва когато нежният съчувствен глас на дежурния служител се примесва със заплашителен/предупредителен тон, един остър, почти осъдителен нюанс, който не очаквах от него.

АЗ СЪМ В КРАЯ НА ЧЕТИРИДЕСЕТТЕ.

Младият служител ме фиксира. Предупредителният му глас ми обяснява как сексуалното насилие постепенно се е превърнало в също толкова обществено наболяла тема, каквато са и грабежите, кражбите с взлом или обирите.

– Не съм сигурен, продължава той (без да ме изпуска от поглед), дали знаете, че полицейските статистики са тревожни, но трябва да се има предвид, че маркират само върха на айсберга, защото срещу повечето случаи на сексуално насилие няма подадени жалби – от срам, страх, чувство за вина или поради липсващо съзнание за невинност у жертвата например. Или пък заради икономическа и/или емоционална зависимост.

ЗАЩО МИ РАЗКАЗВА ВСИЧКО ТОВА?

Младият служител ме поглежда предизвикателно. Вероятно дори с недоверие. Сега иска да научи името. Срещу кого ще подам жалба.

МЪЛЧАНИЕ.

Внезапно – почти от нищото – се чувам да казвам с изненадващо непринуден глас нещо съвсем неподходящо/несвързано, а именно, че в много страни на жертвата принципно се гледа като на виновник, че тя бива изключена от семейството, от социалната структура или дори бива убивана.

Като например в Индия, казвам аз – веднъж и никога повече, там не могат да ме закарат отново и с писмото на челото.

МЪЛЧАНИЕ.

Индия, заслушва се дежурният, защо пък Индия? Фиксира ме. Погледът му е пълен с презрение, тонът му

– мнителен. Той се обляга назад и с наслада кръстосва крак върху крак, подобно на всички изнасилвачи, женомразци или масови убийци от депресивните/пристрастени към насилието кино филми, в които невинността няма ни най-малък шанс за оцеляване.

ОСВЕН АКО НЕ СИ ВЪОБРАЗЯВАМ.

И именно сега, в този момент, едно убеждение, че ме е надвил, прозира в неговия поглед, който отново се плъзга от покритото ми с пот лице по брадичката и безформеното ми тяло към областта на гениталиите ми, която е почти изцяло прикрита от дебелите ми бедра и МЕ КРИМИНАЛИЗИРА ДО МОЗЪКА НА КОСТИТЕ МИ, вместо веднъж завинаги да обезвреди Антон Лаутербах.

НЕ СЪМ НАПРАВИЛ НИЩО.

Внезапно ме пронизва някакво пречувствие или по-скоро – спасително просветление. Размишлявам, гали критично оглеждащият ме служител няма (с две до три години) по-малка сестра. Марлене. Таня. Или Катарина. И колкото по-точно се опитвам да разбера какъв е цветът на косата ѝ, какво е тялото ѝ, как изглежда, когато изпадне в паника и как звучи гласът ѝ, когато крещи, изведнъж разбирам, че НЕ СИ ВНУШАВАМ. Той действително има сестра. Точно в този момент бялата греха на невинността му изважда на показ тъмносивите си/кървавочервени петна. Значи в това се състои неговата вина: той е причинил на Марлене, Таня или Катарина същото, което Антон Лаутербах на Мария.

Мария Мелник.

Но няма да изричам всичко това.

Няма да казвам нищо.

Плача.

Първоначално се опитвам да си внуша, че това, което капе от моята брадичка по неапетитното ми тяло към пода на кабинета, са сълзи на радост, но в действителност изпитвам безпомощност. И отвращение. От

Мария. И/или от мен. Не знам. Магията изчезна. Вместо в лицето на младия служител, съм се втренчил в огледалото до кушетката за специализирани прегледи и електрокардиограми, в което не виждам никакъв спасител, нито любовник или атрактивен съперник на Антон Лаутербах, а гладко причесана, оредяваща коса, обрив от бръснене по отпуснатите врат, брадичка и уста, и зачервени, подпухнали очи. Виждам някой, който очевидно е опитал да се маскира като човек: като някаква поредна, незначителна версия на обикновен мъж. Но костюмът е взет пог наем, не е по мярка, къса се по всички места, и виждам как от мен извира безполезност. Като гной от открита язва. Или кръв от огнестрелна рана.

Безполезност.

И ВОНЯЩАТА ОТРОВА НА НАДЕЖДАТА.

Едва успявам да видя упоената Мария през сълзите си.

В този момент, сега, аз знам, че няма никакъв шанс за нас.

Пътят от мен към нея е опасен за живота.

2.

Вчера вечерта. Госпожа Анварт почука по обичайния за нея начин – гва пъти кратко на вратата на манипулационната, и пристъпи моя кабинет с кисело изражение на лицето (и без да изчака реакцията ми). Това бе стартовият изстрел.

– Навън има един господин – каза тя, – по спешност. Придружава го „млада гама“.

НАТАТЪК

Друг път „господин“ и „гама“. Начинът, по който госпожа Анварт съобщи за гвойката, бе изпълнен със снизхождение; фактът, че наистина можеше да се касае за спешен случай, не я впечатляваше ни най-малко. Същевременно в помещението витаеше едно предпазливо формулирано предупреждение.

Едно предчувствие.

НАТАТЪК.

ОБРАТНО.

ДА КОПАЕШ ДЪНОТО.

Госпожа Анварт очевидно има екстремно добра преценка за хората; след като малко по-късно за пръв път видях Антон Лаутербах, можех само да потвърдя първото ѝ впечатление: неговата вулгарност и бруталност, манипулативната аура на патологичен лъжец и егоцентрик, животинското у него – с появата му всичко това плъзна из моя лечебен кабинет като някаква силна зараза. Поех си веднъж дълбоко и насечено въздух и сковах торса си. Едва по-късно,

когато той отдавна си беше тръгнал, осъзнах, че в този момент (как да се изразя) инстинктивно съм се подготвял за отбрана, срещу атаката/нападението на ЗВЯРА.

Така Антон Лаутербах се сдоба със своето име.

Трябва да призная, че организираният от него театър при влизането му в моята практика, за един кратък момент ме впечатли – но естествено не успя да ме заблуди като лекар/диагностик. И как само: аз светкавично бързо разпознах, че неговата тревожност, паника, сълзи, еуфория, отчаяние, хистерия и т.н. бяха само едно умишлено средство за отвлечане на вниманието от дълбоката му вина. Въпросът беше само в какво се състои тази вина и дали той я осъзнава. Но както и да е, за мен нямаше никакво съмнение, че съм се конфронтирал с виновника. Тип: горд войник, съответно алфа-мъжкар, който се позовава на силата си, за да се освободи от съмненията в собствената си личност, от табутата и моралните скрупули. Един вид – кралят на улицата/подземния свят, който при нормално стечение на обстоятелствата най-учтиво бих отпратил от своя кабинет.

Спешен случай.

И тогава (за пръв път) – името „Мария“.

НАТАТЪК.

Образът на Лаутербах бе скромна опит да прикрие своята вулгарна същност зад една т.нар. безупречна външност: карираната му риза беше с къси ръкави, от разкопчаното деколте избуяваха рижоруси косми, същите покриваха и горната част на ръцете му. Ризата прикриваше отчасти избелелите връзки на морскосиния му (провиснал в областта на коленете и чатала) анцуг, който беше съчетан със заострени тъмнокафеви обувки от велур – очевидно опит да изглежда спретнат; в някои обичаен ден със сигурност би посегнал към маратонки или гумени чехли.

В противовес на старомодния вкус по отношение на облеклото и прическата (вълнеста коса, причесана на-

зад от челото, тънки бакенбарди и малко по-дълго окосмяване от характерното за тридневна брада), определено можеше да натрупа точки със светлосините си очи, здравите ноздри, чувствената уста и силно изразената трапчинка на брадата. Въпреки това цялостното впечатление от него бе отблъскващо, лукаво; асоциацията с алкохола и лошото хранене, с точещите се лиги, потните мишници и острия афтършейв се носеше из въздуха.

Един горд примат.

Опитвах се да разбера какво казва. Виждах, че ръката, с която принудително пригладжаше кичурите коса от челото си, беше окървавена. Същото се отнасяше и за горната част на лявата му ръка, части от неговата риза и анцуг. Той непрестанно повтаряше нещо за плащане в брой, че не носи никакви документи, съответно здравноосигурителни удостоверения за себе си или Мария, че няма дори шофьорска книжка, „шибана грешка“ (както се изрази). Всичко станало толкова набързо, така да се каже било „пълна лудница“: цялата тази кръв, Мария на няколко пъти изгубила съзнание, после отново крещяла „сякаш я колят“, единствената му мисъл била да я закара колкото се може по-бързо на лекар.

Да спаси живота ѝ.

Тук за пръв път изникна думата „бременност“.

НАТАТЪК.

ОБРАТНО КЪМ ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТТА НА ДЕЙСТВИЯТА.

Госпожа Анварт, която от госта време не беше казвала нищо, с леден глас направи забележка на Лаутербах, че се появява извън приемното време, че практиката е затворена (в действителност бяхме там само за да погредим инвентарните листове, съответно медицинтозната документация) и че той и „младата дама“ трябва да се насочат към Спешния център. Тук и „при най-добро желание“ нямало възможност за помощ, още

повече, когато „не притежават документи за самоличност“. Влажният поглед на Лаутербах (активиран като по команда) я провокира към необичайно отзивчивото за нея предложение да повика линейка. Повече обаче не можело да се направи.

Точно, когато бях решил да се съглася с нея и да прекратя абсурдната ситуация, от приемната се долови притъпен шум/трополене. Звучеше така, сякаш нещо тежко е паднало на пода. Паралелно се чу строшаване на стъкло, грънчене на метални предмети.

„Мария“, прошепна Лаутербах (а после: „Мамка му, не ми го причинявай!“). Изненада ме неговият поглед, който търсеше помощ, после той изхвърча (неотлъчно следван от госпожа Анварт) от кабинета в посока на приемната.

Две вдишвания по-късно за пръв път видях Мария.

МАРИЯ.

Тя лежеше на пода пред бюрото на госпожа Анварт, край нея имаше всякакви моливи, линии, телефонът, разпръснати жълто-бели хризантеми и множество стъкла от рубиненочервената бохемска кристална ваза, подарък от госпожа Доротей Вајдингъер (дългогодишна пациентка с хронично завишен холестерин), който с госпожа Анварт никога не сме харесвали. Въпреки това вече повече от девет години го бяхме поставили вяло от монитора на компютъра и редовно го зареждахме със свежи безцветни букети.

Мария беше облечена в къса трикотажна рокля с цвят на люляк, тялото ѝ лежеше сгърчено в ембрионална поза на пода, между извитите ѝ крака забелязах шал, който първоначално е бил на шарени точки, но сега бе почти изцяло пропит с кръв. Тя го притискаше с всички сили към себе си или опитваше да го откъсне от тялото си. На пръв поглед не можеше да се разбере.

В мен се надигнаха чувства на раздяла, като от нищото се появи болка от сбогуване.